

OPERATIE PORCUS

Donderdag

2 november

Veronica legde beide handen op Michs borst en duwde hem om. Hij liet zich achterover op het bed vallen en zij wierp zich lachend bovenop hem.

‘Mijn grote Deen,’ zei ze en ze ging schrijlings op hem zitten met een knie aan elke kant. ‘Je luistert helemaal niet naar wat ik zeg. Waar maak je je zorgen over?’

Mich veegde haar korengelen haar weg van haar gezicht en keek in een paar felle blauwe ogen. Zweedse kleuren, Zweeds accent.

Hij antwoordde niet, maar greep haar ronde heupen vast. Veronica’s vermogen om te genieten van het leven, en ook van goed eten en goede wijn, had zijn sporen nagelaten op haar lichaam. Want ze wilde, zoals ze zelf met een twinkeling in haar ogen had verklaard toen ze op een avond voor de spiegel stond, liever blij dan slank zijn. Hij vond dat prima. Misschien was het vooral haar luchtige karakter waardoor hij zich zo goed voelde als ze samen waren.

Maar Veronica had gelijk. Hij vond het moeilijk om aan iets anders te denken dan aan het verhaal. Het maalde continu rond in zijn gedachten. En de afgelopen weken had het ook een weg gevonden naar zijn nachtrust.

Mich pakte Veronica’s heupen harder vast en duwde haar achterover zodat ze zacht op haar rug landde. Ze liet haar schouders in het matras zinken, ademde diep uit en sloot grinnikend haar ogen. Hij rolde op zijn zij en knoopte haar broek los. Toen legde hij zijn hand op haar buik, die nog een laatste restje had van de zomerse gloed, ook al lag november al als een natte deken over de stad.

Mich ging in gedachten terug naar hun eerste ontmoeting in mei. Ze hadden toen beiden als vaste gewoonte te genieten van een americano met koude melk in een café dat om de hoek lag van de krant *Morgenbladet* in Nørreport, waar hij al zijn hele volwassen leven werkte. Op een dag waren ze aan de praat geraakt. Veronica had verteld dat ze een vintageboetiek in de binnenstad had. Toen ze opstond om te vertrekken, vroeg ze of hij zin had om na sluitingstijd samen iets te gaan drinken. Na drie glazen en wat tapas stelde Mich voor om een taxi te nemen naar zijn appartement in Vesterbro. Nu sliepen ze om de twee weken samen, wanneer haar dochter bij haar ex-man was.

Hij liet zijn hand tot onder Veronica's navel glijden en kon voelen dat ze zin had. Zij haalde nog een keer diep adem om haar lichaam voor te bereiden op het genot dat ging komen. En toen kwam er opeens een gedachte in hem op.

Misschien is het niet te laat om te leren weer lief te hebben.

Mich was eigenlijk opgehouden te geloven dat hij dat vermogen nog had. Gedurende een lange periode had hij zijn huwelijk te gronde gericht. Hij was zich er pijnlijk van bewust dat hij door de scheiding van Alberte, Anna, zijn enige kind, dat meer voor hem betekende dan wie dan ook, in de steek had gelaten. De afgelopen twee jaar had hij een reeks van losse relaties gehad. En het mislukken van zijn privé-leven werd ook niet gecompenseerd door succes in zijn werk. Mich was net zesenvestig geworden, maar zijn collega's bij *Morgenbladet* en ook anderen in de branche waren al lang tot een soort van consensus gekomen dat het woord dat Michael Molls carrière als journalist het beste kon omschrijven het woord 'mislukt' was.

Mich wist al lang dat het slechts een kwestie van tijd was voordat hij uit de onderzoeksgroep, de prestigieuze redactie van de krant, zou worden gegooid. Zolang iedereen zich kon herinneren, had hij niets van enige betekenis onthuld. En hij zou waarschijnlijk binnenkort de keus krijgen tussen het schrijven van nietszeggende verjaardagsmeldingen op de pagina met familieberichten of akkoord gaan met

een vrijwillig ontslag en een paar maanden extra loon mee als bonus voor het pakken van zijn biezen.

Of had hij het nog steeds in zich? De trots op het vak. De wil om te strijden voor waarheid en rechtvaardigheid. Het vermogen om zich als een terriër vast te bijten in een zaak omdat die smeerlappen eraan moesten geloven.

De afgelopen weken was er, tot verrassing van Mich zelf, iets in hem ontbrand. Voor de eerste keer sinds hij jong en pas afgestudeerd was, had hij het vuur voelen branden. Het verhaal was een obsessie geworden.

Op grond van gelekte documenten had hij twee kritische artikelen geschreven over de grootste varkensfokker van het land, Søren Poulsen. In het ene artikel onthulde hij dat Poulsen een vermogen verborg in belastingparadijzen. In het andere dat hij zaken deed met een Russische oligarch die in verband kon worden gebracht met van alles en nog wat, van corruptie tot oorlogsmisdaden.

De varkensfokker had boos gereageerd en beweerd dat hij niets onwettigs deed, maar de leiding van de krant had Mich gesteund.

Toen Søren Poulsen plotseling verdween, kon Mich in een derde artikel vertellen dat de varkensfokker eerder een dreigement had ontvangen van een van zijn Russische handlangers. En in een begeleidend commentaar insinueerde hij dat het Poulsens eigen schuld was, wat zijn lot dan ook was. Als hij zakendeed met een crimineel type als Roman Usmanov, zou hij moeten weten dat hij zijn eigen veiligheid op het spel zette.

Dat laatste had een interne uitbrander opgeleverd van Michs redactiechef, die het commentaar niet van tevoren had gelezen en het had ook wat commotie veroorzaakt op sociale media. Want hoe netjes was het om met zo'n verraderlijke aanval te komen op een zakenman die mogelijk slachtoffer was geworden van een ernstig misdrijf?

Mich was gedwongen om excuses aan te bieden. Maar hij had nergens spijt van. Hij was ervan overtuigd dat hij gelijk had.

Zijn hand had de spleet tussen Veronica's benen bereikt. Hij kende

de weg en bewoog bijna uit zichzelf. Veronica haalde adem met korte stoten, boog haar nek naar achteren en begroef haar hoofd in het matras.

Toen verstijfden ze allebei. Er weerklonk een hoog geluid door het appartement, kort, metaalachtig, hard. Het raakte Mich en sidderde langs zijn ruggengraat als een lichte elektrische stoot.

‘Wat was dat?’

Veronica ging abrupt zitten en keek hem met een blik vol verwondering aan.

Het was een paar seconden stil. Toen klonk het geluid nog een keer.

In die korte pauze begreep hij het.

Hij zette zich met zijn armen af van het matras en ging staan.

Hoe raar het ook was, dit kon alleen betekenen dat er precies op dit moment een persoon voor zijn deur stond op de derde verdieping. Het was kwart voor twaalf. Op een heel gewone donderdagavond.

‘De deurbel,’ zei hij.

Hoewel hij het hardop zei, begreep hij niet wat er gebeurde. Het was op zijn minst drie jaar geleden dat de bel voor het laatst had geklonken en toen was het een collectant geweest voor het Rode Kruis die door iemand naar binnen gelaten was.

‘Ja?’

Veronica trok het dekbed over zich heen. Ze keek verward.

Mich pakte zijn onderbroek en T-shirt op van een hoopje op de grond en kleepte zich aan. Ondertussen probeerde hij te bedenken wie het in godsnaam zou kunnen zijn.

Hij bedacht dat de oude dame die onder hem woonde een keer ’s nachts had aangebeld omdat er water naar beneden drupte in haar badkamer uit een verstopte afvoer. Was het weer mis?

Of was er iets gebeurd met Anna? Zou de politie zich toegang verschaffen tot de hal en bij hem aanbellen om te vertellen dat er iets vreselijks was gebeurd? Hij kreeg een onbehaaglijk gevoel. Ongeacht wat het was, het was vast geen goed nieuws dat daarbuiten wachtte.

‘Ik heb werkelijk geen idee wie het is,’ zei hij.

Mich keek door de deurspion. Het was donker in de hal. Hij zag nog net de trapleuning maar verder niets. Dit was raar.

Een ogenblik stond hij met twee vingers op de deurklink.

Een dronken idioot had vast bij de verkeerde deur aangebeld. Dat moest het zijn. Niets aan de hand. Nu kon hij terug in bed kruipen, Veronica omhelzen en zijn hand verder laten gaan waar hij gestopt was.

Hij zette twee stappen in de richting van de slaapkamer maar iets maakte dat hij stopte. Nieuwsgierigheid? Plichtgevoel? Wat als er iets belangrijks was gebeurd? Of iets ernstigs? Iets waarop hij zou moeten reageren?

Mich keerde zich om en opende de deur, nog steeds een beetje aarzelend. Op hetzelfde moment hoorde hij vier verdiepingen lager de straatdeur dichtslaan. Hij drukte op de knop om het licht aan te doen. Dat voelde geruststellend. Toen zag hij een witte envelop op de mat liggen en hij raapte die op.

‘Aan Michael Moll’, stond erop.

Veronica had haar zwarte gebreide trui aangetrokken, ze leunde tegen het deurkozijn van de slaapkamer en staaarde naar hem in de hal alsof ze op een verklaring wachtte. Hij wapperde met de brief.

‘Er is niemand,’ zei hij. ‘Ik hoorde de deur beneden dichtklappen dus hij is weer vertrokken. Of zij. Maar ik vond deze.’

Mich stapte naar binnen en deed de deur achter zich dicht. Toen maakte hij de envelop open. Het enige wat erin zat, was een kleurenfoto. De fotograaf had heel erg ingezoomd op een gezicht dat bleker en magerder was dan Mich zich herinnerde. Het had een uitdruktingsloze blik en er was geen spoor te zien van de charmante onbeschaamdheid die onderdeel was geworden van zijn persoonlijkheid. Maar er was geen twijfel mogelijk: de man op de foto was Søren Poulsen. Hij stond voor een witgekalkte muur en keek recht in de camera.

‘Er staat iets op de achterkant,’ zei Veronica.

Mich draaide de foto om. De boodschap was handgeschreven in roestkleurig schrift:

Ontmoet mij vannacht hier:
Serritslevvej 47
7990 Øster Assels
Groet Søren Poulsen

Hij dacht een ogenblik na en gaf de foto aan Veronica. Zij staarde er lang naar.

‘Wat is dit verdorie voor iets? Heeft hij dit zelf geschreven?’

‘Ik weet het niet,’ zei Mich. ‘Dat is niet ondenkbaar. Ik weet best dat ik zelf heb meegeholpen aan het op gang brengen van de speculaties dat iemand Poulsen heeft laten verdwijnen. Maar het kan ook zo zijn dat hij er zelf vandoor is gegaan. Of ondergedoken is omdat hij bedreigd is of omdat zijn bedrijf op instorten staat. En nu wil hij dus zijn eigen versie vertellen.’

‘Aan de journalist die het meest kritisch over hem heeft geschreven?’

‘Ja, waarom niet. Dat past precies bij Søren Poulsen.’

‘Maar waarom vertelt hij het niet gewoon hier? Als hij toch net bij jouw deur is geweest? Of heeft hij iemand gestuurd?’

Mich zei even niets. Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik heb geen idee,’ zei hij. ‘Maar ik denk het.’

Toen liep hij de slaapkamer in, opende de kast en pakte een zwarte spijkerbroek van de stapel.

‘Ben je van plan om ernaartoe te gaan?’

‘Ik moet wel.’

‘Maar nu? Het is bijna middernacht?’

Hij ging op het bed zitten en keek haar aan.

‘Er staat dat we elkaar vannacht moeten ontmoeten. Øster Assels ligt ergens in Noord-Jutland. Ik doe er minstens vier uur over om daarnaartoe te rijden, dus het is al bijna ochtend voor ik er ben. Het is een wilde gok, Veronica. Ik kan niet gewoon wachten tot morgen en het risico lopen dat hij weg is.’

‘Heb je zijn nummer niet? Kun je hem niet eerst bellen?’

‘Dat kan ik best proberen als ik in de auto zit, maar zijn telefoon heeft uitgestaan sinds hij verdween.’

‘Maar het kan vreselijk gevaarlijk zijn, Mich. Wat nu als die krankzinnige Rus erachter zit? Het ziet er op die foto niet naar uit dat het heel goed gaat met Søren Poulsen. Ik vind dat je de politie moet bellen.’

‘Waarom zou een Russische oligarch de moeite nemen om een val voor mij te zetten? Hij heeft er geen belang bij om mij iets aan te doen. En ik ben ook al meer dan twee weken aan het ruziemen met de politie, omdat ik niet wil vertellen wie mijn bronnen zijn. Dus ik heb eerlijk gezegd geen zin om ze er nu bij te betrekken. In elk geval niet voordat ik heb uitgevonden waarom Søren Poulsen met me wil praten.’

Veronica fronste haar voorhoofd en keek hem aan.

‘Het bevalt me helemaal niet,’ zei ze.

Mich ging weer staan en pakte een blauw geruit katoenen overhemd dat aan het einde van de kledingstang hing.

‘Dit is het grootste verhaal dat ik in twintig jaar heb gehad, Veronica. Er zijn mensen die zullen beweren dat dit het enige verhaal is dat ik in twintig jaar heb gehad. Maar ik ben erdoor gegrepen. En ik wil het tot op de bodem uitzoeken.’

‘En je baas dan? Moet zij het niet weten?’

‘Natuurlijk wel. Ik bel haar vanuit de auto.’

Veronica kneepte haar ogen samen.

‘Ik ben echt wel voorzichtig,’ zei hij.

‘Beloof het,’ zei ze. ‘En laat van je horen, zodra je iets weet en zo snel je kunt.’

‘Op mijn eed als padvinder.’

‘Jij bent nooit padvinder geweest, Mich. Je hebt zelf verteld dat je op handbal zat.’

‘Ik ben een week padvinder geweest, maar ik was niet zo goed in stokjes snijden. En toen was handbal het enige wat over was in de stad waar ik vandaan kom. Ik beloof het. Op mijn handbal-eer.’

Ze gaf hem een tik.

‘Ik ga nu naar huis maar ik ruim eerst wel even de keuken op.’

Mich gooide een laptop en een oplader in een tas, greep zijn leren jack van de kapstok en stak zijn voeten in een paar korte, bruine laarzen. Toen kuste hij Veronica en opende de deur.

‘Kom je naar mij toe als je morgenavond terug bent?’ vroeg ze.

Hij draaide zich om en keek haar aan.

‘Zeker weten.’

Toen deed hij de deur dicht en liep snel de trap af.

Vrijdag

3 november